
VARGA MÁTYÁS

árnyas sivatag

in memoriam galina usztvolszkaja

most ne. mondtad. és letetted a telefont. pedig a hang még hasonlított. vagy éppen az idegensége miatt. – mégsem. – nem érsz rá. mondtad határozottan. *most* nem. – mintha tartottál volna. attól hogy lásd, mennyire megöregedett. a betegségektől is. amik biztosan. – hirtelen. szinte gondolkozás nélkül. mondtad, hogy nem. aztán hosszan. mintha fáradtan. vagy sokkal távolabb. és csak óvatosan vissza. vissza az ernyedt csendből. egészen. – míg a kiabálás. odalentről. a nyitott ablakon. ami talán már régóta. a szűk utcából. fel a negyedikig. – vagy inkább üvöltés. ahogy ketten szemközt. (az ablakból jól látod.) a kapualjban. ketten ököllel a harmadikat. előbb neki a falnak. aztán a sakktáblás cementlapon. az meg csak üvölt. rekedten. hosszan. nem üt vissza. összekuporodva. félti az arcát. néha vinnyog. aztán újra üvölt. valami folyik belőle. nem vér. valami átlátszó. – ahogy becsukod az ablakot. egyikük. mint amikor egy műszer villan. fel a negyedikig. – és mintha semmi. pedig azt hitted, hogy most már. hogy így. – de átjön az üvegen. a falon is. egyre beljebb. ahogy hátrálsz. az üres lakásban. jön. egészen a fürdőszobáig: ahol gyorsan. az ajtót magadra. – és sietve. hogy legalább a víz. vagy tenyeredben a domború. – de ott előbb. száraz sűgás a csapból. csend. végül nem indul el. csak a hörgés.